

til fordel for, hvad der kan måles i både kroner og øre og mursten.

Regeringens visioner på familieområdet handler nu reelt udelukkende om at få børnene passet mest og bedst muligt uden for hjemmet. Det er simpelt hen for ringe.

Det er helt uholdbart, at regeringen konsekvent nedprioriterer familierne, der jo netop er fundamentet for, at man på længere sigt kan få det holdbare samfund, som regeringen så brændende ønsker sig. Jeg begriber ikke, hvordan regeringen kan tro, at man opbygger et holdbart samfund ved så ensidigt at satse på institutionspasning. Det er i den grad udtryk for, at det er arbejdsmarkedet, der dikterer familiepolitikken.

Det hjælper ikke at tale med store ord om værdier, når det bag de flotte overskrifter reelt er markedskræfterne og indtjeningen, der får lov til at afgøre, om der bliver råd til at prioritere værdierne i familien.

Jeg vil gerne spørge statsministeren: Mener han ikke, der findes andre værdier i familiepolitikken end offentlig pasning af lille Nikolaj og Caroline, så far og mor kan passe deres arbejde? Hvor er de visioner og løsninger i form af f.eks. ordentlige orlovsordninger og ret til deltid for småbørnsfamilierne, som kunne give familierne bedre mulighed for at være sammen?

Tillad mig at citere, hvad Kurt Kragh, fungerende drabschef i Rigspolitiets Rejseafdeling, udtalte til Jyllands-Posten i søndags. Han sagde: »Det burde være elementær viden, at vil vi gøre noget effektivt for at nedbringe kriminaliteten, skal vi starte med at styrke familien, og forældrene skal frem for alt vise større ansvar og interesse for deres børn. Det er indlysende, at det er afgørende for, hvordan de fungerer senere i livet.«

Jeg er enig. Forældrene har naturligvis det største ansvar og må være parate til at prioritere tid til at være sammen med deres børn, men det ændrer ikke ved, at vi som politikere også bærer et stort ansvar for, om de reelt også har mulighed for selv at vælge.

Regeringen har længe proklameret, at nu skal der gøres noget på ældreområdet. Et citat fra åbningstalen, hvor statsministeren sagde: »Om sorgen for de ældre fungerer godt langt de fleste steder. Men indsatsen på ældreområdet kan og skal blive bedre«. I øvrigt en formulering, som uundgåeligt får en til at tænke på en berømt nytårstale. Jeg kan kun sige, at jeg meget håber, at ældreprojektet lykkes bedre for regeringen end familieprojektet.

Jeg er nemlig fuldstændig enig med statsministeren i, at der er behov for en indsats for de svageste af vore ældre. Fakta er nemlig, at ca. 4.300 ældre står på venteliste til en plejebolig. Ca. 2.300 yngre handicappede er fejlanbragt på plejehjem. Mange demente har dårlige eller ingen muligheder for at blive plejet i omgivelser og af personale, der er målrettet netop mod de behov, demente har. Og mange ældre oplever, at hjemmehjælpen svigter, at hjælpen slet ikke bliver udført, og at kun dele af de nødvendige opgaver udføres.

Jeg er ganske klar over, at alle disse problemer ikke kan løses på én gang. Men der er tiltag, der bør sættes i værk omgående for at forbedre forholdene for disse grupper. Når en ældre er så svag, at der er brug for hjemmehjælp, skal vedkommende også kunne føle sig sikker på at få den hjælp, der er brug for. Her kan vi ikke bare lade stå til. Derfor ønsker Kristeligt Folkeparti, at der indføres en form for klippekort. Af kortet skal det fremgå, nøjagtig hvilke ydelser den ældre er visiteret til, om man har støvsuget, gjort rent, hjulpet den ældre med at komme i bad eller noget helt fjerde. Efter hvert besøg skal hjemmehjælpen angive, hvilke opgaver der er udført. På den måde får den ældre også mulighed for at dokumentere, om kommunen eventuelt forsømmer opgaverne. Sker det, skal den ældre på kommunens regning kunne få et privat firma til at løse de opgaver, hvor kommunen har svigtet.

De ældre skal ganske enkelt have en garanti for, at de kan få den hjælp, de har brug for. Og hvis kommunen ikke lever op til den garanti, må kommunen betale regningen.

Vi vil meget gerne være med til at udmønte regeringens planer om en høj udbygningstakt af ældreboliger. Konkret vil vi foreslå, at der bygges egnede boliger til de yngre handicappede, så 42-årige skleroseramte ikke skal tilbringe livet med stærkt demente på et plejehjem, og at der bygges plejeboliger, som kan imødekomme de svageste ældres behov, det vil sige boliger til især dem med alvorlig demens.

Dermed slår man flere fluer med ét smæk. De handicappede og de ældre får egnede boliger, og der frigøres pladser på landets plejehjem til de ældre, der står på venteliste.

Kommuneaftalen for 2001 giver kommunerne bedre lånevilkår med opførelse af nye ældreboliger. Men forbedringerne bør også indebære, at de får bedre mulighed for at låne og få støtte til servicearealer i forbindelse med ældreboliger,